

[Rager.]

noget statsdrevet elektricitetsværk her i landet. Men iøvrigt indlader jeg mig ikke i en videre diskussion med det ærede medlem. Der er visse grænser for, hvor ond man kan være.

(Kort bemærkning).

Tholstrup: Man må undertiden bøje sig for visse kendsgerninger, som f. eks. når det ærede medlem ikke vil diskutere for at blive fri for at få den sandhed slået fast, at privat drift giver bedre resultater end offentlig drift, og slår fast, at der ikke her i landet findes statsdrevne elektricitetsværker. Nej, men her er der tale om, at staten skal sætte en reaktor i gang til 100 mill. kr., og det, jeg advarer imod, er, at man fortsætter ad den vej og lader staten bygge atomværket, som må komme bagefter. Man bør benytte privat drift i stedet for offentlig drift. Jeg skelner ikke mellem offentlig drift og statsdrift. Det er lige dårligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 141 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1956 til 31. marts 1957.

(Lovforslaget findes i tillæg D. sp. 1, foregående forhandling i tidenden sp. 1498, 1579, 1700, 1836, 1878, 1981 og 2019).

Forhandlingen genoptoges.

Foged: Jeg vil gerne takke den højtærede kirkeminister for svaret ....

Formanden: Jeg beder om mere ro i salen, også under forhandlingen om finanslovsforslaget.

Foged: Jeg takker kirkeministeren for svaret vedrørende Indenlandsk Sømandsmission udfra den betragtning, at det ikke var ube-

tinget afvisende. Naturligvis er det rigtigt, at der skal vises hensyn, når det drejer sig om statens anvendelse af penge, og at vi skal spare, men det, der under denne debat fremføres af de menige medlemmer, omfatter alligevel på mange områder sådanne små og glemte faktorer, som på denne måde bør bringes frem til alvorlig overvejelse. Det er ikke store og omfattende krav, men forholdsvis små krav, der også gerne skulle passes ind i den sammensatte organisme, som et velordnet samfund nu engang er.

Dansk Kirke i Udlandet og Dansk Sømandskirke har det egentlige kirkelige arbejde udenfor landets grænser; det oplyste den højtærede kirkeminister, og det er jeg ganske enig i. Der er imidlertid i dette tilfælde på grund af særlige omstændigheder, bl. a. som tidligere nævnt krigen og dens virkninger, opstået en situation, som gerne skulle klares. Besøget i sømandskirken i Lissabon er som tidligere nævnt meget stort; det er oplyst overfor mig, at det ligger på mellem 5 000 og 6 000 årlig. Vi drøfter her i tinget nye veje vedrørende forflyttelse af præster, ofte fra embeder, hvor de årlige kirkebesøg kun ligger på en tiendedel af det her nævnte tal. For mig at se viser disse store besøg, at der er brug for denne kirke, og at arbejdet er så omfattende, at det bør støttes. Det omfatter såvel danske som andre nordiske statsborgere, og vi bør hjælpe disse medborgere i fremmed havn til et fristed.

Jeg ved, at den højtærede kirkeministers interesser ikke snævert er knyttet til hjemlige forhold, jeg ved, at ministeren med vågen interesse følger internationalt arbejde, og jeg håber derfor stadig på, at der kan ske en snarlig og en positiv løsning af denne sag.

I al almindelighed er de bevillinger, som kirkeministeriet råder over, ikke store, det har jeg lagt mærke til år efter år. De skiftende finansministre har såvidt mig bekendt pålagt kirkeministeriet at vise en vis tilbageholdenhed. Det er desværre mit indtryk, at denne tingenes øjeblikkelige tilstand er temmelig permanent. Årsagerne kan være mange; oftest angives vel hensynet til økonomien. Jeg vil håbe, at det ikke er udtryk for en almindelig vrangvilje overfor det kirkelige arbejde. Lad mig med det samme sige, at det, jeg her har sagt, gælder

[Foged.]

ikke de skiftende kirkeministre, heller ikke den nuværende, men det er mit indtryk, at de skiftende finansministre kunne vise lidt mere velvilje på dette kulturelle felt.

I dette specielle tilfælde finder jeg anledning til at gøre den bemærkning, at såfremt den højtærede kirkeminister ikke kan få gennemført en direkte forhøjelse af bevilningerne til kirkeministeriet, bør midlerne til det kirkelige arbejde i udlandet fordeles på en sådan måde, at den her rejste sag også kan få sin andel.

Jeg omtalte i mit første indlæg under finanslovdebatten en sag, der sorterer under ministeren for offentlige arbejder, nemlig besejlingsforholdene ved Thorsminde sluse. Jeg takker også her for svaret. Ifølge de fremkomne oplysninger var der udarbejdet en plan, som gik ud på, at der skulle ofres ca. 1 mill. kr., men tilsyneladende har planen altså foreløbig fået lov til at ligge. Det er mit indtryk, at man i nogen grad har holdt Thorsmindefolkene hen med planer. For år tilbage forelå der en plan til moleforlængelse — såvidt jeg husker, til en bekostning på 1½ mill. kr. Der førtes forhandlinger, og disse resulterede i, at vandbygningsvæsenet fandt frem til en ny ordning og lavede nye planer. Hver gang man finder frem til nye planer, er det imidlertid, som om sagen egentlig kun er blevet forhalet. Det er derfor, jeg beder om, at det ikke også denne gang må være en forhalingsproces, der sker. Det er blevet fremført, at besejlingsforholdene har været tilfredsstillende siden marts 1955. Ja, jeg må medgive ministeren den indrømmelse, at om sommeren har besejlingsforholdene i almindelighed været nogenlunde, og i denne sommer har de naturligvis på grund af den oprensning, der fandt sted sidst, ikke været helt umulige. Besejlingsforholdene er altid bedst om sommeren. Ministeren bemærkede, at der ikke forelå oplysninger fra vandbygningsvæsenet om dårlige besejlingsforhold i den her angivne tid. Jeg kan hertil bemærke, at det heller ikke tidligere har været vandbygningsvæsenet, der rejste krav om bedre besejlingsforhold. Disse krav kommer naturligvis fra de fiskere, som daglig prøver turen gennem den farlige indsejling. Jeg var i sommer under ikke helt gunstige vejrfor-

hold sammen med den højtærede fiskeriminister tilstede en aften under såvel indsejling som udsejling ved Thorsminde, og jeg tror nok, vi den dag blev klar over, at det ikke er helt trygt at befare disse vande. Der bør foretages betryggende ændringer nu, for at ikke tab af menneskeliv skal være den tunge tale, der skal føres frem for at få sagen ordnet. Jeg håber, at ministeren påny vil overveje spørgsmålet.

Hanne Budtz: På mine bemærkninger om overgang til fri biografnæring svarede den højtærede justitsminister, at spørgsmålet om en ny biografteaterlov må hvile, indtil byggesituationen har bedret sig væsentligt. Jeg takker for dette svar, for det tyder dog på, at den højtærede justitsminister finder, at når byggesituationen ikke længere forhindrer det, kan vi tale om spørgsmålet. Hvis vi så også kunne blive enige om, at byggesituationen i virkeligheden ikke har noget med denne sag at gøre, kunne man egentlig gå i gang med det samme.

Den højtærede justitsminister udtalte iøvrigt, at dersom man gav biografnæringen fri, ville det skabe et monopol for ejerne af bygningerne. I øjeblikket er det justitsministeriet, som har monopolen, et monopol, som jeg i højere grad frygter end et eventuelt erhvervsmæssigt monopol, og jeg er altså ikke enig i, at en sådan ordning skal bestå. Jeg mener ikke, at den eksisterende form for monopol er heldig. Som eksempel kan jeg nævne, at meget ofte har en bevillingshaver eller en hel familie skabt værdier, som af ministeriet er blevet overført til andre personer. Der er f. eks. Søborg Teater, som faktisk blev ledet af bevillingshaverens søn fra 1934 med godkendelse af justitsministeriet fra 1952. I 1947 foretog familien en ombygning for ½ mill. kr., og i 1954 blev bevillingen bortgivet til en helt tredje person. En ny bevillingshavers overtagelse af inventar vil altid medføre økonomisk tab for den tidligere indehaver, men bortset fra hele det store økonomiske tab er der i høj grad andre hensyn at tage: de tidligere faktiske lederes arbejdsglæde og umuligheden af fremtidig at udnytte den særlige sagkundskab, man har erhvervet. Og endnu en ting: en borgers tilhørsforhold til en lille kommune eller til en bydel i en

[Hanne Budtz.]

større kommune. Forholdet bliver meget grelt, når sådan en familie bogstavelig talt sættes ud til fordel for fremmede.

Sagen er, at det er hele systemet, det er galt med. Man kan nu engang ikke drive en biografnæring uden, som i enhver anden virksomhed, at forbedre og investere. Virkningen af systemet er, at enten må en bevillingshaver tære på de foreliggende værdier, og det betyder tilbagegang, eller også må han indse, at andre en dag vil komme til at nyde godt af hans indsats.

At byggesituationen skulle hindre tilpasningen til normale erhvervsformer, kan jeg ikke se skulle gælde biografteatre mere end andre erhverv, f. eks. hvis man vil indrette et handelshus eller en fabrik.

Jeg håber imidlertid, at den højtærede justitsministers svar trods alt må opfattes som udtryk for, at der kunne finde en villig forhandling sted i tilfælde af, at et lovforslag blev fremsat af mit parti.

Bundvad: Jeg har med interesse gennemgået debatten om en ændret fordeling af tipsmidlerne. Herunder er jeg blevet meget ængstelig for, at meget betydelige kulturelle bevillinger godt kunne komme i farezonen. Da finansudvalget nu står overfor at skulle gennemgå finansloven, var det meget ønskeligt, hvis den højtærede undervisningsminister på forhånd kunne have givet tinget en fornemmelse af, hvilke af de bevillinger med kulturelle formål man kommer til at udsætte for fare ved en ændret fordeling af tipsmidlerne, og om vi eventuelt bør give statstilskud til disse kulturelle formål, eller om sådanne bevillinger bør falde væk.

Mit spørgsmål er altså ganske enkelt det, om ministeren kan sige noget om de kulturelle bevillinger, der flyder af tipsmidlerne.

Forsvarsministeren (Rasmus Hansen): I anledning af det ærede medlem hr. Ingmar Wagners omtale forleden af en sag angående en soldat, der kom ulykkeligt af dage, mens han afsonede en straf i arresten i Kastellet,

skal jeg oplyse, at der, som det altid er tilfældet ved ulykkelige hændelser af denne art, straks blev indledt en meget grundig undersøgelse af sagen. Denne undersøgelse er endnu ikke helt afsluttet, så jeg kan alene af den grund ikke udtale noget endeligt om de forhold, som det ærede medlem har fremdraget.

Så meget kan jeg dog sige allerede på nuværende tidspunkt, at de foretagne undersøgelser ikke har bekræftet, at der foreligger noget som helst om, at den pågældende soldat har været udsat for nogen forfølgelse fra befalingsmændenes side. Ved en afhøring i går af bl. a. ca. 20 af soldatens kammerater, derunder soldatens stuekammerater, har disse udtalt, at de ikke har mærket noget til nogen forfølgelse fra befalingsmændenes side. Den pågældende soldat har heller ikke overfor sine kammerater udtalt noget om, at han følte sig forfulgt. Der er heller ikke ved undersøgelsen fremkommet oplysninger om, at soldaten forud for den ulykkelige hændelse har søgt lægehjælp på grund af sygdom, eller at hans tilstand på nogen måde har givet befalingsmændene anledning til at henvise soldaten til lægeundersøgelse.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Det ærede medlem fru Viola Nørlov rejste i sin tale forleden under finanslovdebatten spørgsmålet om oprettelse af to nye apoteker i Valby og mente, det særlig var Aalholm-Folehavekvarteret, der følte manglen af apoteker stærkt.

Jeg kan svare det ærede medlem, at vi i ministeriet er opmærksom på spørgsmålet, og jeg håber, at der inden ret længe vil kunne rådes bod på dette uheldige forhold enten ved at oprette et nyt apotek eller ved at oprette håndkøbsudsalg.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det ærede medlem hr. A. C. Normann vendte i en replik til mig tilbage til de i pressen nævnte tal for færdselsulykker. Jeg vil herom sige, at hvis jeg i mit svar til det

[Justitsministeren.]

ærede medlem skulle have bibragt det høje tings medlemmer det indtryk, at det ærede medlem havde gjort tallene til sine, beklager jeg det; det var ikke min hensigt. Min hensigt var at tage afstand fra disse tal, fordi de er forkerte, og fordi de tjener til at give et urimelig chokerende billede af en i sig selv alvorlig situation. Jeg vil gerne føje til, at de tal, jeg nævnte — og det understregede jeg udtrykkeligt — er foreløbige tal, indhentet af rigspolitichefen; de endelige tal foreligger først, når denne statistik er bearbejdet af statistisk departement. Jeg nævnte rigspolitichefens tal som udtryk for, at vi kan påregne et mindre fald i antallet af færdselsdrab i 1955 i forhold til 1954, men også en mindre stigning i antallet af tilskadekomster i 1955 i forhold til 1954. Jeg understreger, at problemet er af meget stor betydning, og at vi er nødt til at være opmærksomme på det fremover.

Det ærede medlem fru Viola Nørlov fremsatte ønske om gennemførelse af en slagtelov. Jeg forstod det ærede medlems bemærkninger derhen, at det, der interesserer hende, er det aktuelle spørgsmål om svineslagtningerne og bedøvningen. Det ærede medlem vil kunne forstå, at jeg i dag ikke kan udtale mig herom; jeg venter en betænkning fra det af justitsministeriet nedsatte udvalg. Denne betænkning vil nok kunne foreligge i meget nær fremtid, formentlig allerede i næste måned, og så må vi vende tilbage til spørgsmålet. Hvis resultatet af de overvejelser, regeringen må gøre sig, når denne betænkning foreligger, skulle blive, at dispensationen ikke forlænges, rejser der sig det spørgsmål, om det herefter er nødvendigt med en slagtelov. Men jeg vil naturligvis på den foranledning, det ærede medlems udtalelser har givet, tage dette spørgsmål op til overvejelse.

Til det ærede medlem fru Hanne Budtz vil jeg sige, at jeg må fastholde, at byggesituationen gør det umuligt i øjeblikket at ophæve det gældende bevillingssystem, men når byggesituationen giver anledning til en ændring på dette felt, vil spørgsmålet blive taget op. Jeg vil gerne minde om, at den betænkning, som også det ærede medlem henviste til, munder ud i, at bevillingssystemet skulle bibeholdes med modifikationer, og det, jeg tænker mig, er, når situa-

tionen er moden dertil, og hvis jeg da stadig med det ærede medlems velvilje sidder som justitsminister, at fremsætte et lovforslag på linie med det, kommissionen er nået frem til.

Det ærede medlem gjorde en række bemærkninger, som kunne friste til modsigelse. Der er en ting, jeg gerne vil slå fast, og det er dette, at når vi har bevillingssystemet, så kan man, synes jeg, ikke stille sig på det standpunkt, at bevillingerne skal gå i arv; det hænger sammen med hele bevillingssystemets karakter, og derfor synes jeg ikke, det er rimeligt at lægge det op, som det ærede medlem gør. Det tilkendes allerede ved tildelingen af en bevilling, at den ikke kan gå i arv, så de pågældende ved det, og jeg kan ikke være enig med det ærede medlem i, at bevillingens overgang til en anden end ejeren af inventar og bygning fører til tab for de pågældende. Det er ikke min erfaring. Det er min erfaring, at lejen i biograferne er meget høj, og at inventarpriserne er meget høje. Jeg tror ikke, det ærede medlem har ret i, at de pågældende lider et økonomisk tab. Når bevillingen ikke kan gå i arv, synes jeg heller ikke, at det ærede medlems øvrige betragtninger kan holde. Man kan ikke, synes jeg, sidestille biograferhvervet med noget andet erhverv; der kommer andre forhold ind.

Jeg ved godt, at det er blevet moderne at tale om bevillingsslotteri, og jeg bliver jo ikke troet af det ærede medlem, når jeg siger, at når vi tager stilling til et bevillingsspørgsmål, anlægger vi en saglig vurdering af ansøgernes kvalifikationer. Jeg regner ikke med, det ærede medlem tror mig, for det er blevet en almindelig betragtning, at det er rent lotteri, at jeg tager et tilfældigt lod ud af posen, og hvis jeg overheadet gør noget bevidst, gør jeg, hvad jeg kan for at genere berettigede interesser; men dette er efter mit skøn ikke tilfældet.

Jeg forstod, at det ærede medlem stillede i udsigt, at det konservative folkeparti ville fremsætte et lovforslag på dette område, og hvis det er rigtigt, må vi naturligvis forhandle på dette forslags grundlag.

Endelig vil jeg sige til det ærede medlem hr. Rasting, som vendte tilbage til spørgsmålet om den påståede pornografiske bog, „Tyvens Dagbog“, at jeg er bekendt med, at rigsadvokaten har besluttet at forelægge

[Justitsministeren.]

spørgsmålet for justitsministeriet, og at jeg regner med, at sagen i dag af rigsadvokaten oversendes til justitsministeriet; så må vi jo se på den og læse den — så er den jul ødelagt. Men jeg vil gerne tilføje, at vi i justitsministeriet, da jeg er enig med det ærede medlem i, at en sådan sags behandling må fremskyndes, vil være opmærksomme på, at der hurtigt må tages stilling til spørgsmålet; jeg vil dog gerne sige, at den tid, sagens behandling hidtil har taget hos anklagemyndigheden, har været uden betydning for bogens udbredelse, idet forholdet, efter hvad der er oplyst for mig, er dette, at oplaget øjeblikkelig blev udsolgt, da de interesserede havde læst anmeldelserne.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Foged dog kunne mærke, at jeg er absolut velvilligt stemt overfor det arbejde, der gøres i Lissabon af Indenlandsk Sømandsmission, men når der lægges budget i de forskellige ministerier, sidder man dér med alle disse større eller mindre bevillingsandragender, og et sted må man skære af. Der har altså ikke været mulighed for denne gang at nå frem til en bevilling til dette arbejde, men jeg vil gerne i anledning af det ærede medlems ord om, at der skulle herske eventuel vrangvilje hos de skiftende finansministre overfor det arbejde, der gøres gennem kirkeministeriet, sige, at det er en meget stor misforståelse. Jeg ved ikke, om det ærede medlem lagde mærke til, at den nuværende højtærede finansminister, da han forleden dag ved et møde talte om nødvendigheden af besparelser indenfor byggeriet — det, vi jo alle kender nok til — netop udtrykkeligt nævnte, at han var klar over, at man måtte tage særligt hensyn dels til det byggeri, der har tilknytning til de problemer, som rejser sig omkring de kommende store ungdomsårgange, dels — og det nævnte han specielt — til det påtrængende kirkebyggeri i omegnen. Det tyder dog på en meget positiv velvilje.

Jeg kunne i denne forbindelse have lyst til også at gøre opmærksom på en af de små bevillinger, der let ligesom upåagtes, men som dog har sit værd og viser finansministerens velvilje overfor det arbejde, jeg

står til ansvar for; jeg tænker på den lille bevilling til præsters studierejser, som gennem de sidste 3 år er forhøjet fra 3 000 til 6 000 og nu til 10 000 kr., netop fordi man er klar over, at det er et område, hvor man bør stille sig så positivt som vel muligt. Men vi er nu engang alle inde under det, man kalder nødvendighedens sparelov; det skulle dog det ærede medlem hr. Foged, der er venstres repræsentant, kunne forstå og også billige at vi holder os efterretteligt.

Jeg vil dernæst gerne vende mig til det ærede medlem hr. Hvidberg.

Om Bartholdy-Søllingsagen skal jeg ikke sige meget mere — det ærede medlem hr. Hvidberg og jeg finder jo ikke frem til enighed om denne sag. Jeg må så trøste mig med, at jeg har juristerne på min side, ikke alene den fornemme jurist ovre i kirkeministeriet, hvis skøn det ærede medlem efterlyste, da han først rejste sagen offentligt, men også præsteforeningens juridiske konsulent. Jeg tror derimod, det ærede medlem og jeg sikkert kan blive enige om, at der naturligvis må vises den størst mulige tilbageholdenhed med hensyn til navns nævnelse fra prædikestolen, og det skal så være mit sidste ord i denne sag.

Dernæst har jeg nogle knappe bemærkninger, som det ligger mig på sinde at fremføre i anledning af det ærede medlems replik til mig angående folkekirkens almindelige situation.

Mit kirkesyn dækkes ikke af begrebet „religionsanstalt“. Det fremgik ganske klart af min tale. Jeg understregede udtrykkeligt, at folkekirken ikke står for hvad som helst, men at den er evangelisk-luthersk, og jeg fremdrog den grundlovsparagraf, hvori dette er fastslået. Jeg tror, det ærede medlem vil indrømme det, hvis han har læst fortrykket igennem. Disse bemærkninger skulle jeg være fremkommet med allerede i går, og det er mig så meget mere om at gøre at understrege disse synspunkter i dag, som „Dagens Nyheder“ under en sensationel overskrift bringer nogle interviews med forskellige præster, som går ud fra et ganske galt grundlag.

Da jeg forleden hørte det ærede medlem tale ud fra hans dybe foruroligelse, følte jeg så stærkt som aldrig før faren ved, at vi i den vestlige verden, i det, man dog endnu

[Kirkeministeren.]

med en vis ret kan kalde den kristelige, frie kulturkreds, hengiver os til al den pessimisme, sådan som man gør på så mange hold, både i folk og i kirke. Hvorfor fremhæver vi altid kun mangler og svagheder i stedet for at leve ud af glæde, glæden ved vort frie folkestyre, glæden ved folkekirken, ved evangeliet, vi, der ved noget — i al skrøbelighed — om, hvad evangeliet er? Vi må være ærlige, folkekirken må være ærlig overfor sig selv. Det kan aldrig være anderledes, end at vi i vor tålsomme folkekirke må have en, om jeg så må sige, stor teologisk spændvidde. Nogle vil sige, at der er tale om retninger; det ærede medlem brugte vendingen: to religioner; det var det ærede medlem, der brugte den formulering, og ikke mig. Det kan jo udtrykkes på forskellig vis. Jeg føjede til, at han antagelig derved tænkte på det, man kunne kalde næstekærlighedens religion overfor åbenbaringsteologien. Men som sagt, det kan siges på mange forskellige måder. Hvor det drejer sig om åndelige spørgsmål, kan der ikke måles og vejes. Afgørende er alene, at grundlaget for vor folkekirke er evangelisk-luthersk. Indadtil og udadtil må vi så føre „åndernes krige“ efter vor bedste tro og overbevisning; vi ved jo, at forkyndelsen har mange forskellige nuancer. Een præst forkynder en genuin kristentro, en anden, hvad vi måske kunne kalde en mere udvandet humanistisk kristendom. Evangeliet er lagt i menneskemund — og det skal nok klare sig alligevel.

Det ærede medlem sagde, at han skammede sig ikke over sin ængstelse. Nej, hvorfor dog det? Alle, for hvem folkekirken betyder noget, kan vist forsåvidt forstå og dele denne ængstelse; men vi har ikke lov at synke ned i den. Kirken bliver mere og mere isoleret, folkemasserne går udenom den — lad mig parentetisk sige, at det var nu aldrig, op gennem historien, de store folkemasser, der flokkedes dér, hvor ordet lød i sin renhed — den vanemæssige tilknytning til kirken slippes mere og mere; alt dette sagde det ærede medlem, og han kan have al mulig ret. Men at det er helt fantastisk, som det ærede medlem udtrykte sig, overfor denne pessimisme at fremhæve det almindelige præstedømmes ansvar og

opgave, begriber jeg simpelthen ikke. Skulle jeg have sagt det kristne almindelige præstedømme? Jeg mente ellers, at udtrykket var et centralt luthersk begreb og i sig selv kristeligt. Klippes for mange mennesker den vanemæssige tilknytning til kirken over, hvor ligger da skylden? Vel hos kirkens egne folk. Og så er der kun eet at gøre for den, for hvem kirken betyder noget: at søge at finde nye veje til folket, bryde gamle vaner — man kunne måske sige det på den måde: komme evangeliets stadig lige nye vin på nye læderflasker. Derfor mit Bonhoeffercitater forleden dag.

Og så endnu eet. Det forbløffede mig mere, end jeg næsten kan give udtryk for, at det ærede medlem sagde, at hvis jeg ville smile ad ham, tog han gerne imod det. Intet var mig fjernere, det tør jeg sige med ærlighed. Jeg begriber ikke, at mine ord kunne give den reaktion — og jeg beklager, at de gjorde det. Jeg talte alvorligt om et anliggende, som jeg ved er lige så væsentligt for det ærede medlem som for mig, og jeg havde håbet, han ganske anderledes havde forstået mig.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Det ærede medlem hr. Weikop var ikke tilfreds med min redegørelse for aftalen om uniformssyningen, og det beklager jeg, selvom det ikke er helt nyt for mig, at det ærede medlem ikke er tilfreds med mig. Jeg havde i forbindelse med hele dette spørgsmål indkaldt parterne til et møde i handelsministeriet på mandag, men mødet er nu blevet affyst, idet jeg har fået oplyst, at parterne selv vil tage spørgsmålet op i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger.

Undervisningsministeren (Bomholt): Efter min redegørelse i det høje ting forleden for gymnasiesituationen gjorde det ærede medlem hr. Th. Mikkelsen opmærksom på, at jeg i min redegørelse ikke var gået direkte ind på hans udtalelser om Aarhus gymnasium den 9. december (tidenden sp. 1889 ff.), hvori det ærede medlem uddyber det spørgsmål, som var blevet rejst af det ærede medlem hr. Peter Jørgensen. Jeg takker det ærede medlem hr. Th. Mikkelsen for hans udtalelser. Jeg havde det ærede medlem i tankerne rent sagligt, idet jeg tog de af det

[Undervisningsministeren.]

ærede medlem givne oplysninger med i det billede af gymnasiesituationen, som min redegørelse gav. Jeg forstår meget vel det berettigede i, at det ærede medlem noget nærmere har villet redegøre for den indsats, som Aarhus kommune og omegnskommunerne allerede har gjort ved fremskaffelse af byggegrund for gymnasiet, ved grundarbejder, opsamling af fonds til dækning af den del af byggeudgifterne, som det påhviler kommunerne at afholde. Der er herigenem givet klart udtryk for, at kommunerne er parate til at løse deres del af opgaven, og det er en selvfølge, at dette vil indgå i overvejelserne af mulighederne for fremme af dette gymnasiebyggeri. Herom skal jeg iøvrigt tillade mig at henvise til min redegørelse forleden.

Det ærede medlem hr. Bundvad fremdrog et spørgsmål vedrørende tipsmidlernes anvendelse, idet det ærede medlem spurgte: Vil det lovforslag, der er fremsat fra konservativ side, få konsekvenser for bevillingerne på forslaget til finanslov? Ja, utvivlsomt. Når der ikke er fremført flere kritiske bemærkninger eller stillet flere krav overfor undervisningsministeriets meget omfattende budget, skyldes det utvivlsomt i nogen grad, at det igennem tipsmidlerne har været muligt at yde støtte i rimeligt omfang til forskellige kulturelle bestræbelser. Skulle tipsmidlernes anvendelse til kulturelle formål begrænses som tilsigtet, vil billedet ændre sig på yderst alvorlig måde, og jeg skal ikke nægte, at jeg med stor bekymring ser på det forslag, der er fremsat fra konservativ side.

Til musikformål anvendes henimod 800 000 kr., der i alt væsentligt bruges til opretholdelse af landsdelsorkestrene. Det er ikke mig, men min højtærede forgænger, som har gjort dette beløb fast. Hvis de kulturelle formål fjernes fra tipsmidlernes anvendelsesområde, må der enten gennem lovgivning eller på finansloven fremskaffes tilsvarende beløb.

Til videnskabelige formål anvendes der ca. 300 000 kr., og også disse midler må uvægerligt fremskaffes gennem tilsvarende bevillinger på finansloven. Det samme gælder den altovervejende del af de bevillinger, der går til litterære formål, til teaterformål,

til bildende kunst, til museer og til tidskrifter.

Man skulle anse det for utænkeligt, at man fra sportens side kunne tænke sig at stryge de 85 000 kr., der nu anvendes til alment kulturelt og folkeligt oplysningsarbejde, og det må undre, hvis man fra liberal, fra konservativ side vil nedskære de 100 000 kr., som de frie skoler modtager, eller de 150 000 kr. til landsorganisationerne til deres landsomfattende kulturelle arbejde. Den støtte, der gives til læreruddannelse, til folkeskolen og til særlige behov indenfor statsskolerne m. v., skulle nødvendig forringes. Adskillige institutioner vil i så fald blive meget vanskeligt stillet. I en række tilfælde har man givet hjælp til formål af en meget værdifuld karakter, formål, som ville være strandet uden denne eengangshjælp. Der er til kunstnere, både bildende kunstnere, forfattere og tonekunstnere, ydet eengangsunderstøttelser, som har været af den største betydning med hensyn til at skaffe disse kunstnere arbejdsro og mulighed for skabende virksomhed.

Det er jo hele befolkningen, ikke specielt idrætsfolkene, som tipper, og det synes derfor rimeligt, at tipsmidlerne anvendes i hele befolkningens tjeneste til støtte ikke blot for de sportslige interesser, som vi alle møder med sympati og aktiv støtte, men også for andre interesser.

Jeg går ud fra, at mange af de institutioner, der i dag i fortrinlig grad er bærere af dansk åndsliv, vil vende sig imod det konservative angreb på kulturelle institutioner og deres arbejde, et angreb, der i den nuværende vanskelige økonomiske periode vil medføre megen usikkerhed og særligt store vanskeligheder. Det er i hvert fald nødvendigt allerede nu at sige til byorkestrene og visse andre institutioner, at deres subsidier er i fare.

Hvidberg: Jeg går ud fra, at det ikke var den højtærede undervisningsministers mening at rette nogen egentlig bebrejdelse imod mig, fordi jeg skaffede landsdelsorkestrene en hjælp gennem de midler fra tipspengene, som undervisningsministeriet forvaltede; thi dengang stod landsdelsorkestrene faktisk i en nødsituation, og det var da kun så rimeligt, at man greb til,

[Hvidberg.]

hvor man kunne finde midler til at redde dem fra sammenbrudet; jeg har ærlig talt en ganske god samvittighed over at have præsteret dette.

Må jeg dernæst gå over til at svare på den højtærede kirkeministers udtalelser. Jeg må sige, det er en særdeles vanskelig opgave at skulle tale om dette store emne i løbet af de to minutter, som er mig beskåret. Det kunne forsåvidt kun glæde mig at høre den højtærede kirkeminister afvise udtrykket „en religionsanstalt“. Nu er det jo i og for sig ikke bare navnet, det drejer sig om, det er indholdet og den virkelighed, som efterhånden tårner sig frem i den danske folkekirke. Den højtærede kirkeminister sagde, at det var mig, som havde brugt udtrykket „to religioner“. Jeg vedkender mig også at have brugt dette udtryk i min tale den 7. ds.; men dertil sagde så den højtærede kirkeminister (sp. 2032):

„Antagelig tænker han“ — det er mig — „på, hvad man kunne kalde en almindelig næstekærlighedsreligion overfor den kristne åbenbaringsteologi.“

Og deroverfor sagde så den højtærede kirkeminister:

„Mener det ærede medlem, at det kan være anderledes i en folkekirke, eller at det skal være anderledes? Jeg mener tværtimod, at det er en lykke, at vi har vor frie, tålsomme folkekirke.“

Jeg synes derfor, at kirkeministeren selv er gået ind for udtrykket „to religioner“ i folkekirken og forsvarer dette forhold.

Jeg vil gerne have lov til at sige, at jeg er mindre glad for den højtærede ministers tale i onsdags efter at have læst den i fortrykket, men er naturligvis blevet noget glædet ved flere af de ting, ministeren har sagt i dag.

Jeg vil f. eks. gerne nævne følgende, som kirkeministeren siger på sp. 2033:

„Jeg synes efterhånden, at al denne vestlige misère tale er ved at blive skæbnesvanger. Den baner vej for kulturskred. Hvornår lærer vi at leve, ikke i ængstelse og frygt, men ud af vor frihedsforståels glæde og eminente styrke?“

Jeg tror dog snarere, at det er det kulturskred, som adskillige kulturhistorikere i vor tid har påvist, der afstedkommer den sociale og åndelige misère, som Gollwitzer taler om.

Det er ejendommeligt, synes jeg, at høre en socialdemokratisk minister gå udenom den virkelighed og alvor, der ligger i ordene social og åndelig misère — ja, nu har ministeren på det nærmeste tilbagekaldt det — og bebrejde mig min ængstelse og pessimisme.

Når den højtærede minister spørger:

„Hvornår lærer vi at leve, ikke i ængstelse og frygt, men ud af vor frihedsforståels glæde og eminente styrke?“, så vil jeg gerne heroverfor sige, at hvis vor frihedsforståelse skal føre til fornægtelse indenfor folkekirken af sådanne trossandheder, som har båret slægter i liv og død lige fra oldtidens dage, er jeg for mit vedkommende ikke i stand til at leve „ud af vor frihedsforståels glæde og eminente styrke“, for så tror jeg, at der i den danske folkekirke er indtrådt en eminent uorden. Hvis rent fornægtende led i en ny humanisme skal have deres plads indenfor folkekirken ved siden af lovprisning og bekendelse, synes jeg, det er en eminent uorden. Jeg synes ikke, at der i folkekirken kan være positiv bekendelse og negativ fornægtelse i samme kirke. Er det meningen — det er måske nogles mening — at man her i Danmark vil have indført et helt religionsskifte, synes jeg blot, man skal tale rent ud og åbent derom.

Formanden: Jeg beklager, at forretningsordenen ikke giver adgang til at forlænge en kort bemærkning til en ny taletid.

(Kort bemærkning).

Ingmar Wagner: Jeg vil gerne takke den højtærede forsvarsminister for det foreløbige svar, jeg har fået på spørgsmålet angående den menige soldat i flyvertropperne, Tom Hansen. Det er naturligvis vanskeligt for mig nu at sige, at det, jeg har fået at høre her, er rigtigt, idet de oplysninger, jeg på nuværende tidspunkt har, har jeg kun fra familien, og de er altså helt i strid med de oplysninger, der er givet her. Jeg håber imidlertid, at vi senere hen får mulighed for at komme tilbage til denne sag. Jeg har i alt fald forstået forsvarsministeren således, at offentligheden vil få meddelelse, når undersøgelserne er bragt til ende.

Forsvarsministeren (Rasmus Hansen): Til det ærede medlem hr. Ingmar Wagner skal jeg gøre den bemærkning, at der straks blev iværksat undersøgelse, og at denne undersøgelse fortsættes, således som jeg har oplyst. Alene af den grund er jeg ikke i stand til at sige mere, end jeg har sagt. Men hvis undersøgelsen skulle vise noget, der på nogen måde underbygger det ærede medlem hr. Ingmar Wagners påstande her i tinget, står det ham frit for at vende tilbage til sagen.

Hvis familien har oplysninger af værdi for os, kan den jo henvende sig til mig og give mig de oplysninger. Jeg tror, at sådanne oplysninger om det, der er sket, vil være bedre egnet til en samtale på tomandshånd end til en debat her i folketinget, men jeg er villig til, når som helst familien måtte ønske det, at modtage den i min sædvanlige torsdagsmodtagelse.

Ninn-Hansen: Det er jo ikke mere end få dage siden, at det høje ting havde en indgående drøftelse om idrættens forhold her i landet i forbindelse med det forslag, jeg havde fremsat om ændringer i tipsloven. Jeg tror, at som det var en glæde for mig, var det en glæde for mange andre i det høje ting, at der den dag fra alle sider blev vist en meget betydelig velvilje overfor idrætten og overfor idrættens mission. Den højtærede undervisningsminister tog ikke ordet den dag, og det var vel grunden til, at man fra alle sider kunne fastholde en sådan velvilje, men det lå jo ikke i den højtærede ministers bemærkninger i dag, at han havde den samme indstilling. Efter at vi nu havde drøftet dette spørgsmål for få dage siden, overraskede det mig, at spørgsmålet dukkede op igen i dag, ligesom det vel overraskede den højtærede minister, men jeg finder det beundringsværdigt, at den højtærede minister, der fik spørgsmålet stillet mindre end en halv time, før han skulle svare, kunne give et så indgående svar til det ærede medlem hr. Bundvad.

Jeg forstår overhovedet ikke, at den højtærede minister begynder et angreb, således måtte jeg forstå det, på det konservative folkeparti ved denne lejlighed, når det forslag, der er fremsat, er fremsat af mig alene, og den tilslutning, der blev givet fra det konservative folkepartis side, på

samme måde blev givet af partiet venstre og det radikale venstre, ligesom såvel den højtærede finansminister som det ærede medlem hr. Lars M. Olsen, der var socialdemokratiets ordfører, viste forslaget velvilje og udtrykkeligt sagde, at man ønskede at få ændret reglerne, således at tipsmidlerne i højere grad kunne komme idrætten tilgode.

Det er altså baggrunden for den udtalelse, den højtærede minister kom med i dag. Jeg har på dette tidspunkt kun hæftet mig ved to forhold fra den højtærede ministers område, nemlig de eksempler, jeg fremkom med forleden dag. Det ene var de 5 000 kr., der bliver givet til bladtegnernes studiehuse; jeg mener ikke, det er en statsopgave, og det andet, jeg nævnte, var eengangsbevillingerne. Når det er således, at den kulturelle fond af tipsmidlerne skal have 290 000 kr. med den udtrykkelige begrundelse, at Det kgl. Teater opbruger årlig 625 000—650 000 kr. af den kulturelle fond, har jeg ment, dette var en drøftelse værd. Når idrætten og idrætsorganisationerne her i landet omfatter ca. 1 mill. medlemmer og alligevel kun årlig får godt 3 mill. kr., medens Det kgl. Teater i tilskud får ca. det dobbelte, har jeg ment, det ville være rimeligt at foretage en afvejning af, om man skulle lade Det kgl. Teater give afkald på et sådant beløb eller fortsat lade idrætten give afkald på et tilsvarende beløb. Jeg har ønsket en saglig drøftelse af dette tilligemed andre spørgsmål, og den højtærede minister har måske allerede igennem finansministeren modtaget de spørgsmål, der er stillet af det udvalg, der er nedsat til behandling af mit forslag om ændring i loven om tipning.

Det er da klart, at i dette spørgsmål, hvor vi har vor store interesse — det gav jeg også udtryk for i forbindelse med spørgsmålet om „Ungdommens uddannelsesfond“ og andre anliggender vedrørende kulturelle forhold — er det os ikke ligegyldigt, hvordan den højtærede minister besvarer vore spørgsmål. Vi vil selvfølgelig fortsat interessere os for, hvorledes de kulturelle forhold bliver ordnet her i landet, således er det for mit vedkommende, og jeg kan også sige, at det i høj grad er tilfældet for mit partis vedkommende, og den reservation lå der jo også i den ord-

[Ninn-Hansen.]

førertale, der blev holdt af det ærede medlem hr. Aksel Møller ved den lejlighed. Når den højtærede minister i dag har kunnet give en så indgående besvarelse af det spørgsmål, der er stillet, må jeg måske have lov til at gentage de spørgsmål, jeg stillede til den højtærede finansminister og undervisningsministeren forleden dag: Hvor meget af de midler, der i dag gives på undervisningsministeriets konto for tips-tjenesten, blev også givet forud for 1948, det tidspunkt, da tipsloven blev gennemført, og hvor mange af disse bevillinger er stående bevillinger?

(Kort bemærkning).

Ingmar Wagner: Jeg vil kun til forsvarsministeren sige endnu dette, at de udtalelser, jeg er kommet med, ikke er påstande, det er oplysninger, jeg har fået af den afdødes pårørende. De strider naturligvis imod de meddelelser, som forsvarsministeren har fået, og som sikkert er kommet fra den militære chef derude, så i dag kan det jo ikke komme til at stå som andet end påstand imod påstand, men når jeg nu i dag igen taler med nogen af familien, vil jeg henvise dem til at opsøge forsvarsministeren og personligt drøfte forholdene med ham.

Forsvarsministeren (Rasmus Hansen): I anledning af det ærede medlem hr. Ingmar Wagners sidste bemærkninger skal jeg gerne oplyse, at det ikke drejer sig om oplysninger fra militærets chef; det drejer sig om en undersøgelse, som har omfattet den værnepligtiges kammerater, og der er ingen af dem, der kender noget til, at der skulle være tale om nogen forfølgelse fra befalingsmændenes side overfor den værnepligtige, der kom ulykkeligt af dage. Hvis familien har andre oplysninger, end jeg er bekendt med, vil jeg gerne have dem, og jeg beder familien komme i torsdagsmodtagelsen, således at vi kan se, om den virkelig har oplysninger, der viser noget andet, end hvad der er fremgået af undersøgelsen. Jeg kan jo ikke vide, om familien besidder særlige oplysninger, men jeg beder familien komme, hvis den ved noget, vi ikke har kunnet konstatere under undersøgelsen, og

hvis den på nogen måde er utilfreds med undersøgelsesresultaterne.

Undervisningsministeren (Bomholt): Mine ord indeholdt ikke nogen bebrejdelser imod det ærede medlem hr. Hvidberg, de indeholdt blot en konstatering af, at det var i det ærede medlem hr. Hvidbergs periode som undervisningsminister, at disse bevillinger fik en mere fast karakter. Når det skete, er forklaringen jo den ganske enkle, at vi ellers her i tinget måtte indføre tilsvarende beløb på finanslovsforslaget. Jeg kan ikke tænke mig, at man fra tingets side vil svigte provinsorkestrene; der kan kun for deres vedkommende være tale om en overførelse af beløbet, men hvis det skal ske, må der naturligvis også være samme mulighed for andre beløb end dem, det nu drejer sig om.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen syntes ikke om min karakteristik af forslaget. Det ærede medlem er konservativ, og det, jeg sagde: at forslaget var fremsat fra konservativ side, skulle vel nok være korrekt. Jeg vil advare imod, at man spiller bold med begrebet velvilje overfor sporten el. lign. eller anvender begrebet „lettere penge“ overfor visse administrationsgrene fremfor andre. Sandheden er, at vi, der har at gøre med uddelingen af tipsmidlerne — jeg tror også, det gælder min højtærede forgænger — må afvise forskellige ønsker, som det ville være af stor værdi at støtte, simpelthen fordi beløbet ikke er tilstrækkeligt. Der er ingen uenighed mellem den højtærede finansminister og mig. Jeg er enig i de bemærkninger, som min kollega finansministeren har fremsat her i tinget, men jeg vil tilføje som den, der har ansvaret for undervisningsministeriets budget, at der ikke kan foretages ændringer, uden at det får konsekvenser for det lovforslag, vi her beskæftiger os med.

Der er blevet fremdraget et par eksempler. Man har spurgt mig, hvorledes det dog kunne gå til, at der skulle anvendes 5 000 kr. til bladtegnerne. Nu har jeg ikke sagen liggende på mit bord, men jeg erindrret meget vel stillingen, som er den, at bladtegnerne udfører et kunstnerisk arbejde på linie med andre grupper på det kunstneriske felt.

[Undervisningsministeren.]

Vi støtter kunstmalerne, vi støtter billedhuggerne, og vi bør også anerkende bladtegnerne som et berettiget og værdifuldt element indenfor kunstgenrerne, således at også de måtte have rimelig grund til at få et beløb, når de iøvrigt møder med et tilstrækkelig velmotiveret andragende, og det mener vi har været tilfældet.

Med hensyn til Det kgl. Teater ved det ærede medlem lige så vel som jeg, at den kulturelle fonds bevilling er bundet i henhold til loven, og vi ved også, hvorledes Det kgl. Teaters økonomiske stilling er. Der har jo nogle gange været rejst det spørgsmål, om ikke teaterloven bør ajourføres, således at de bevillinger, der gives til Det kgl. Teater, overføres til en ny lovgivning. Men jeg tror, man skal være varsom med at drive en ensidig politik, der har en demagogisk holdning overfor sporten; det er faktisk ild, der her leges med.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg har med stor interesse fulgt den debat, der har været ført imellem kirkeministeren og det ærede medlem hr. Hvidberg om folkekirkens stilling. Jeg forstod på det ærede medlem hr. Hvidberg, da han første gang havde ordet, at der bag hans tale lå en virkelig dyb bekymring for folkekirkens stilling, og det synspunkt kan jeg meget vel dele.

På den anden side må jeg erkende, at kirkeministerens svar til det ærede medlem rummede synspunkter, som jeg er enig i, og som jeg synes på samme måde var udtryk for en virkelig dyb forståelse — jeg kan godt sige virkelig kærlighed — til den bestående folkekirke. Jeg er ked af, at denne debat ved det ærede medlem hr. Hvidbergs bemærkninger i dag har fået en karakter, som jeg ikke synes nogen af de to parter er tjent med.

Det ærede medlem hr. Hvidbergs bemærkninger i dag gav efter min mening udseende af, at det ærede medlem lagde andet ind i

kirkeministerens synspunkt, end der kunne lægges heri af nogen, der har hørt kirkeministerens tale; og det synes jeg ikke at kirkeministeren er tjent med, og jeg synes heller ikke, det ærede medlem hr. Hvidberg er tjent med det. Det ærede medlem vil nu efterhånden konkludere synspunkterne derhen, at kirkeministeren er tilhænger af en tøylesløs — og jeg ved ikke, hvad der blev sagt mere — folkekirke, medens det ærede medlem hr. Hvidberg har et andet standpunkt og siger, at det var mere ærligt, hvis kirkeministeren vil anlægge et nyt synspunkt på folkekirkens stilling, da at sige det ligeud.

Jeg mener, kirkeministeren har sagt sin mening klart og lige ud. Men skal man forstå det ærede medlem hr. Hvidberg på den måde, at det ærede medlem er tilhænger af, at der i dette øjeblik skal foretages en udrensning af en eller anden karakter indenfor folkekirken, for at det kan blive den rene folkekirke, som det ærede medlem i dag er talsmand for?

Jeg beklager som sagt, at debatten har fået denne form; jeg synes, der var fremsat saglige og velbegrundede synspunkter fra begge sider, men det bør ikke ende i en sådan uklarhed, som det ærede medlems udtalelser i dag kan give anledning til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Kolbjørn: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til finansudvalget.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Fra revisionsrådet for Kongeriget Danmarks Hypotekbank er modtaget beretning

om bankens årsregnskab for regnskabsåret 1954—55.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 17. januar 1956 kl. 14 med følgende dagsorden:

1) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående Kongeriget Danmarks Hypotekbanks beretning for regnskabsåret 1954—55.*

2) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om afgift af gevinster ved lotterispil m. v.

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om avancebegrænsning vedrørende visse leverancer og arbejder m. v.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om tilbagebetaling af fortjeneste ved erhvervsvirksomhed m. v. i tysk interesse.

Formanden meddelte sluttelig planen for tingets øvrige møder i den pågældende uge.

Mødet hævet kl. 14³⁰.

40. møde.

Tirsdag den 17. januar 1956 kl. 14.

Formanden: På årets første dag bragte jeg Deres Majestæter Kongen og Dronningen folketingets tak for året, der svandt, og de bedste ønsker for det kommende år.

Hans Majestæt Kongen bad mig hilse tingets medlemmer og udtalte ønsket om, at virksomheden fremefter måtte give resultater til gavn for vort fædreland Danmark.

(Medlemmerne påhørte stående formandens meddelelse).

Folketingsmændene Kristen Amby og Alsing Andersen, der har haft orlov på grund af udsendelse i offentligt hverv, har i skrivelser af henholdsvis 27. og 28. december f. å. meddelt, at de er hjemkommet fra De Forenede Nationers møde, og stedfortrædernes hverv som midlertidige medlemmer er herefter ophørt fra de nævnte datoer at regne.

I skrivelse af 6. d. m. anmoder finansministeren under henvisning til den ved lov nr. 311 af 21. december 1955 skete ændring af landsskatterettens sammensætning om, at der for den resterende del af rettens valgperiode, der udløber den 31. maj 1956, må blive foretaget valg af 5 faste medlemmer af landsskatteretten (deraf 3 i stedet for de hidtidige 3 midlertidige medlemmer).

Fra faglige og andre sammenslutninger er modtaget forskellige henvendelser vedrørende boligspørgsmål, økonomiske, sociale, arbejdsretlige og andre forhold. Disse henvendelser er fremlagt til eftersyn for medlemmerne i læseværelset.

Fra en kreds af håndværksmestre er endvidere modtaget en henvendelse angående

det forventede forslag til ny lærlingelov. Denne henvendelse vil blive overgivet det udvalg, der til sin tid må forventes nedsat angående dette lovforslag.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående Kongeriget Danmarks Hypotekbanks beretning for regnskabsåret 1954—55.

Valgt blev: *Einer-Jensen, Brodthagen, Ove Hansen, Kai Jensen, Mørk, Lars M. Olsen, Orla Pedersen, Robert Sørensen, Givskov Christensen, Henry Christensen, Peter Larsen, Paabøl, Ellen Poulsen, Clausen (Olufskjær), Poul Claussen, Foss og Axel Sørensen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om afgift af gevinster ved lotterispil m. v.

(Første behandling findes i tidenden sp. 1090, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 163).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til anden behandling sættes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (Mørk): Som det fremgår af betænkningen, har den højtærede finansminister stillet 4 ændringsforslag, som er tiltrådt af udvalget. Ændringsforslag nr. 1 til § 2 betyder en klargørelse af, hvilke gevinster der skal omfattes af henholdsvis 15 pct.s afgiften og 17½ pct.s afgiften. Ændringsforslag nr. 4 til § 12 går ud på, at loven for gevinster i Landsbrugslotteriet og Varelotteriet først træder i kraft den 1. oktober 1956.